

Fábián László

LI TAI-PO VÁGYAKOZÁSAI

①

a nyíresnél az áteresz szivárog
 fehér kócsagok vizsgálják vizét
 fenyegetően duzzad a teli árok
 én pedig csak a hívó szóra várok

hidd el várok szemernyi biztatásra
 hogy támogatva fölkarol szavad
 s a kócsagok nehézkes indulása
 nyomában hogy a víztükörbe lássa

magát repülni meglódul a lélek
 feléd miként az a lomha madár -
 én most ebben a fehérségben élek
 s nem tudom mennyi még ebből az élet

fenyegetően duzzad a teli árok
 fehér kócsagok vizsgálják vizét
 a nyíresnél az áteresz szivárog
 és egyre csak a hívó szóra várok

②

fönn a hegyekben hózapor kavardul
 alig-alig védi már a köpenyem
 borom egy csöpp sem maradt meg tavalyról
 csak a hold látja kijutott a bajból

a messzi völgyben lenn ünnep közelget
 nélkülem is indul vándorbotom
 sóvárogva volt kunyhóm romja mellett
 leindulok - „na ennek ennyi tellett”

mondják majd akik mégis rámköszönnek
 nem bánkódom az arcod keresem
 a szűnni nem akaró hóözönben
 hátha két szempár most egymásra döbben

évek óta cibál ekként a vágyam
 nem volt könnyebb a tavasz sem a nyár
 nyugvást leginkább az őszben találtam
 a borban: akkor mindegy hol az ágyam...

a tó felől erős széláram indul
 szétporozza a tegnapi havat
 fagyott fenyők jajdulnak föl a kintől
 a vihar az év maradékain dül

engem mégsem az a vihar gyötör meg
 önként hagytam másokra arcodat
 bánat és a hiányod összetörnek
 adózom minden alvilági körnek

szűk vackomon cibál a szív huzatja
 szememre ráfagy könnyes zúzmara
 szerencsém hogy nem láthat senki fattya
 békességemet vad magányom adja

fagyott fenyők jajdulnak föl a kintől
 szél porozza a tegnapi havat
 a vihar az év maradékain dül
 a tó felől újabb széláram indul